

Somiant muntanyes, imaginant senders, escalant parets impossibles.

Un relat de: [Lecram](#)

Resseguir una ruta amb la punta dels dits sobre el mapa,
imaginant senders i rutes impossibles.

Mirar les fotos, llegir les pàgines d'aquell llibre,
i sense evitar-ho emocionar-te. Sentint-te el protagonista.

Dur les claus de casa aferrades a un vell mosquetó,
com qui s'assegura ben fort a la reunió d'una paret.

Tenir penjades a la paret les fotografies de tots i cadascun dels cims que els teus peus han trepitjat. Reviure els sentiments i les emocions viscudes.

Pensar en un nom per el teu futur fill/a
i dir, sense dubtar-ho ni un segon, és dirà: Annapurna.

Sentir que no hi ha res més reconfortant per el cos,
que una bona excursió, un matí de tardor.

Gaudir de la quietud i el silenci, quan ets al cim d'una muntanya,
i sentir-se petit davant de la creació.

Tornar a casa i sentir dins teu una certa buidor,
la muntanya t'atrapa, et conquereix l'ànima.

No trobar raons, ni explicacions raonables o lògiques per pujar muntanyes.
Simplement: per que estan allà.

Tancar els ulls i somiar amb noves aventures.
Despertar i veure que poden fer-se realitat.